

[Dohrmann]

slendrian – så har generaldirektøren og den øvrige ledelse derude forsøgt at købe sig fri. De folk, der har forsøgt at sabotere postgangen, og som har gjort, hvad de kunne for at stikke en kæp i hjulet, dem har man belønnet med lønforhøjelser og arbejdstidsforkortelse, bedre vilkår i det hele taget. Sådanne nogle folk i private virksomheder får nogle spark, så de ryger ud. De er ikke værd at samle på. Postvæsenets ledelse har gjort det modsatte, det har belønnet de folk. Det kalder jeg dårlig ledelse.

Dertil kommer en anden ting. Det var jo først og fremmest postvæsenets kunder, det gik ud over, men vi har i fremskridtspartiet fået mange henvendelser fra postvæsenets egne folk. Når jeg siger det, er det, fordi ingen må opfatte det, som om jeg kæmmer alle over én kam. Jeg ved, at langt, langt ind i postvæsenets rækker er der mange, som er utilfredse med den ledelse, den slendrian, hele den måde, det hele bliver kørt på, og hvis det fortsætter, forudser jeg, at alle de gode folk – de, som både ministeren, generaldirektøren og ledelsen skulle satse på, de, som er værd at holde på, de, der vil bestille noget og ikke bare er interesseret i at ødelægge arbejdsgangen – søger andre steder hen. Så vil man opleve, at man kommer til at stå med nogle personer, som faktisk ikke kan være andre steder. Jeg synes, man skulle prøve på også at se det fra den side. Det er ganske klart, at folk, der vil noget, og som har søgt ind i postvæsenet – og dem er der mange af – som har den rigtige og den sunde indstilling til det, ikke kan være med til sådan noget; de bliver trætte af det i det lange løb, og de forsvinder så.

I det hele taget får man det indtryk, at postledelsen har gjort alt, simpelt hen, bare for at der ingen uro skulle være. Vi oplevede det, dengang der kom et par tyske ingeniører, og den ene af de ingeniører sagde spagfærdigt, at når det nye maskineri, den nye teknik derude, ikke fungerede, så kunne det godt være, fordi personalet ikke forstod at bruge det. Det var vist noget i den stil. Hvad gør ledelsen så? Undersøgte den, om personalet var i stand til at betjene det? Det gjorde den ikke, nej, ledelsen – generaldirektøren har selv underskrevet pressemeddelelsen – sendte lange skrivelser ud om, at det var da forkasteligt, at sådan et par udlændinge skul-

le komme og kritisere det kongelige danske postvæsen.

Der skete noget, som godt kan ligne det, nede i Haderslev. Der var der en postmester, som også kritiserede noget inden for postvæsenet. Hvad skete der med den postmester? Han blev fyret. Som det hele har udartet sig, viser det sig jo, at manden havde ret; alt, hvad han sagde dengang, er rigtigt. Men den slags folk kan man altså ikke bruge. De, der har en kritisk holdning, skal ud, de skal have påtale, og der skal udsendes pressemeddelelser. Det er den slags ting, ledelsen efter min mening har beskæftiget sig alt for meget med.

Det er tragisk at se, når man ved, hvor store investeringer der er foretaget ude i postterminalen, at effektiviteten som sådan faktisk er faldet. Man kan godt forstå, at mange ude i det private erhvervsliv tager sig til hovedet, når de ser, hvordan dette statsmonopol, dette statsforetagende, kører.

Nogle af de strejker, der har været, og som altså har medført, at befolkningen må vente helt op til uger på at få deres post, har haft de mest besynderlige begrundelser. 400 ekstrabude nedlagde f. eks. arbejdet, fordi en kollega nægtede at udføre et stykke arbejde, han var sat til. Der var ikke noget med, at den pågældende blev fyret, nej, man sagde til manden: ja men så må du flytte et andet sted hen, så må du tage et andet stykke arbejde, så må vi placere dig et andet sted i huset. Så nedlægger 400 mand arbejdet. Sådant er moralen inde i den postterminal. Det siger sig selv, at en ledelse, der kan acceptere sådan noget, ikke er en god ledelse. En god leder af sådan et foretagende ville, hvis han skulle arbejde under de forhold, simpelt hen tage sin hat og gå. Så ville han have respekt for sig selv. Det kan han ikke have på den anden måde.

Der har også været arbejdsnedlæggelser på grund af, som det hedder, den politiske situation. En enkelt gang var der også temmelig mange, der strejkede, fordi der var indgået et forlig her på Christiansborg. Det er altså den slags folk, man belønner og giver både i pose og sæk – for at nedlægge arbejdet.

Når jeg nu har været temmelig hård ved ledelsen, så synes jeg også, det retfærdigvis skal siges – det er noget, generaldirektøren selv har været inde på – at hvis man skal udfylde en sådan post, så skal man også ha-